

66/8, Gl. U. nová řada, čís. 4271). K této otázce jest především připomenouti, že exekuce zabavením podle § 331 ex. ř. jest nezbytným a základním úkonem k vedení exekuce na majetková práva, nenáležející k pohledávkám; pak teprve následuje zpeněžení zabaveného práva (rozh. čís. 6388 sb. n. s.). Pokud jde o poživací právo, jest ovšem služebností osobní, kterou nelze podle § 485 obč. zák. přenést na jinou osobu, ale přes to lze z něho dosáti uspokojení, neboť jeho zpeněžení může se státi vnucenou správou podle § 334 ex. ř. nebo vnuceným propachtováním podle § 340 ex. ř. (viz rozhodnutí čís. 3511 sb. n. s.). Zabavením poživacího práva nabývá se tedy k němu práva zástavního ve smyslu § 447 obč. zák. Je-li poživací právo zapsáno v pozemkové knize, vyžaduje se podle § 4 knih. zák. také zápis do pozemkové knihy, vklad exekučního práva zástavního. Ustanovení § 4 knih. zák. nebylo odstraněno ani změněno předpisem § 331 ex. ř. o způsobu zabavení majetkových práv, nenáležejících k pohledávkám, tato ustanovení se nevyklučují a platí vedle sebe. Knihovnímu vkladu zástavního práva na poživací právo zapsané v pozemkové knize nevádí ustanovení § 13 knih. zák., neboť, mluví-li se tam o zápisu zástavního práva na nemovitosti a na hypotekární pohledávky, nejsou tím výlučně vypočteny předměty, na něž smí zástavní právo býti zapsáno do pozemkové knihy. Zabavení knihovně zapsaného práva poživacího děje se tudíž vkladem práva zástavního pro vykonatelnou pohledávku v pozemkové knize, pokud se týče poznámkou vykonatelnosti, bylo-li zástavní právo, na př. na základě smlouvy, již dříve vloženo, a zároveň vydá se dlužníku příkaz naznačený v § 331 ex. ř. a, je-li třetí osoba zavázána k plnění, i záповěď této třetí osobě (srovnej: Neumann, Kom. k ex. řádu, vydání z roku 1929, str. 1025 a 1030). Oprávněnému dovolacímu rekursu bylo vyhověti a usnésti se, jak se stalo.

V rekursu povinné strany bylo tvrzeno, že zabavené poživací právo jest jejím jediným příjmem a že vyneslo předešlý rok jen 1000 Kč. Povinná strana tímto tvrzením uplatňovala osvobození zabaveného práva od exekuce podle § 330 ex. ř. V té příčině bude na soudu prvé stolice, by postupoval podle § 39 čís. 2 ex. ř., pokud se týče § 41 ex. ř. (min. nař. ze dne 3. prosince 1897, čís. 25.801, věst. min. sprav. čís. 44, k § 330 ex. ř.).

Čís. 10303.

Při nároku na náhradu škody pro porušení smluvní povinnosti není žalobce povinen dokazovati více, než porušení smluvní povinnosti druhou stranou. Na žalovaném jest, by prokázal, že ho nestihá zavinění na porušení smluvní povinnosti.

Pokud jest pokládati »Sletovou scénu«, vydanou Československou obcí Sokolskou, za publikaci podobnou oficielnímu pořadu sletovému.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1930, Rv I 1657/29.)

Žalobci převzali podle úmluvy s Československou obcí Sokolskou (Č. O. S.) vydání a výhradní rozprodej úředního pořadu VIII. všesokolského sletu za ujednanou úplatu 150.000 Kč, proti čemuž se Československá obec Sokolská zavázala, že nebude vydána slavnostním výborem ani kýmkoliv jiným podobná publikace, že zakročí proti každému, kdo by podobnou publikaci vydal a že upozorní jednak veřejnost, jednak Sokolstvo, že onen pořad jest jediným pořadem úředním a správným. Pořad měl býti prodáván v drobném po 2 Kč. Pokud šlo o insertní část pořadu, vyhradila si Č. O. S. právo předchozí kontroly. Žalobci smlouvenou úplatu 150.000 Kč sokolské obci zaplatili. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se žalobci na žalované Československé obci Sokolské náhrady škody, ježto žalovaná nesplnila povinnosti převzaté smlouvou, vydavši »Sletovou scénu«, »Sletového průvodce Prahou« a trpěvši rozprodej »Sletového zpravodaje«. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů, pokud se týkaly žalobního nároku opřené o vydání a o rozprodej »Sletové scény« a o rozprodej »Sletového zpravodaje«, a vrátil věc prvému soudu, by v rozsahu zrušení dále jednal a ji znovu rozhodl, jinak dovolání nevyhověl.

D ů v o d y:

Pokud jde o dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 čis. 4 c. ř. s.), přicházejí v úvahu jako podobné publikace oficiálního programu sletového, jehož výhradné povolení tisku a rozprodeje bylo žalovanou stranou žalobcům, jak nesporno, uděleno, podle tvrzení žalobců tři publikace, a to »Sletová scéna«, »Sletový průvodce Prahou« a »Sletový zpravodaj«. Pokud jde o »Sletovou scénu«, vytýkají dovolatelé, že odvolací soud neprávem nepokládal »Sletovou scénu«, vydanou žalovanou stranou, za publikaci podobnou oficiálnímu pořadu sletovému. Výtka ta jest opodstatněna. Oficiální pořad sletový obsahuje popis sletové scény »Kde domov můj«. Přihlédne-li se k obsahu tiskopisu »Sletová scéna«, popisuje se v něm zevrubněji význam jednotlivých obrazů, než jest tomu v oficiálním pořadu sletovém, jest tudíž »Sletová scéna« zevrubným popsáním onoho programového bodu, tudíž částečným programem rozvedeným. Z toho plyne, že byla »Sletová scéna« nade vší pochybnost podobnou publikací jako oficiální program sletový a nelze přisvědčiti právnímu názoru nižších soudů, že »Sletová scéna« není takovouto podobnou publikací. Jest nesporno, že se podle smlouvy stran zavázala žalovaná strana, že žádná oficiálnímu programu sletovému podobná publikace nebude vydána. Jde proto o to, zda žalovaná strana vydáním a rozprodejem sletové scény porušila svůj smluvní závazek. Nižší soudy vzhledem k svému právnímu hledisku, že »Sletová scéna« není publikací podobnou oficiálnímu programu sletovému, se nezabývaly touto otázkou. Bude proto v tomto směru použitím § 182 c. ř. s. řízení doplniti a učiniti příslušná zjištění. Žalovaná strana sama tvrdí, že k žádosti žalobců byl oficiální pořad sletový doplněn popisem

obsahu scény; tím stal se podle vlastního tvrzení žalované popis ten součástí oficiálního programu sletového a nebyla žalovaná strana oprávněna popis ten ještě sama vydati, třebas se zevrubnějším vyličením jednotlivých obrazů, jak se stalo ve Sletové scéně, neboť šlo v tomto případě, jak již uvedeno, o publikaci podobnou oficiálnímu pořadu sletovému. Žalovaná tvrdila však dále, že žalobcům bylo známo, že byl vydán technický popis scény a že nic proti tomu nenamítali. Zda tomu tak, nižší soudy nezjistily. Pakli ano, bude třeba dále zjistiti, zda žalobci věděli, že publikace »Sletová scéna« jest určena nejen jako pomůcka pro cvičení, nýbrž i pro veřejnost. Nevěděli-li žalobci vůbec, že »Sletová scéna« bude vydána, po případě, že bude vydána také pro veřejnost, pokud se týče nedali-li k vydání takovému svůj souhlas ať výslovně nebo mlčky, nemůže býti pochybnosti o tom, že vydáním sletové scény pro veřejnost porušila žalovaná strana smluvní závazek, že žádnou publikaci podobnou oficiálnímu sletovému programu nevydá. Žalobci spatřují však porušení smluvního závazku žalované strany nejen ve vydání publikace »Sletová scéna«, nýbrž i v jejím rozprodeji. Všim právem. Neboť zadala-li žalovaná strana, jak nesporno, výhradně rozprodej oficiálního programu sletového žalobcům, nesměla dáti bez jejich vědomí a souhlasu do rozprodeje »Sletovou scénu« jakožto publikaci, oficiálnímu pořadu sletovému podobnou. Nižší soudy se vzhledem k svému mylnému právnímu hledisku nezabývaly touto otázkou a zůstalo proto i v tomto směru kušým řízení nižších soudů. Bude proto třeba zjistiti, zda »Sletová scéna« byla určena pro veřejnost a jako taková všeobecně rozprodávána. Bylo-li tomu tak a dál-li se rozprodej bez vědomí a souhlasu žalobců, porušila žalovaná i v tomto směru svůj smluvní závazek. Pokud jde o »Sletového průvodce Prahou«, jest zjištěno nižšími soudy, že žalobce M. prohlásil, že nebude činiti proti němu žádné kroky. Nebyla proto žalovaná strana povinna zaříditi něco v tomto směru. Že prvý žalobce nesouhlasil s tímto prohlášením druhého žalobce, pokud se týče, že druhý žalobce nebyl zmocněn k tomuto prohlášení, nebylo žalující stranou tvrzeno. Pokud jde o »Sletového zpravodaje«, správně dovodil odvolací soud, že žalovaná byla podle smlouvy jen povinna podporovati žalobce proti vydávání této publikace a jest zjištěno, že tomuto svému smluvnímu závazku vyhověla, takže nelze mluvit v tomto směru o porušení smluvního závazku žalovanou stranou. Pokud pak jde o rozprodej »Sletového zpravodaje«, správně uvádí odvolací soud, že, zadala-li žalovaná žalobcům výhradní rozprodej oficiálního programu u všech vchodů na sletišti, převzala tím na sebe smluvní závazek postarati se o to, by se neprodávaly jiné podobné publikace na těchto místech, tudíž ani »Sletový zpravodaj«, o němž je nesporno, že obsahoval sletový pořad, pokud se týče zamezení prodej takovýchto podobných publikací na těchto místech. Jest zjištěno, že se »Sletový zpravodaj« prodával na sletišti. Tím jest prokázáno, že žalovaná strana nezamezila prodej podobných publikací na sletišti, že tudíž nedostála své smluvní povinnosti shora uvedené. Ježto jde o náhradu škody pro porušení smluvní povinnosti, nebyli žalobci povinni dokazo-

vati více, než porušení této smluvní povinnosti druhou stranou, což prokázali. Naproti tomu bylo věci žalované strany podle § 1298 obč. zák., by prokázala, že ji nestihá zavinění na porušení této smluvní povinnosti. S tohoto právního hlediska však nižší soudy věc neřešily a zůstalo proto řízení nižších soudů i v tomto směru kusým a bude je třeba doplniti, po případě použitím § 182 c. ř. s.

Čís. 10304.

Prvému soudci nelze uložit z úřadu náhradu nákladů rekursu, bylo-li rekursním soudem zrušeno jen usnesení prvního soudu, nikoliv i řízení mu předcházející.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1930, R I 805/30).

Rekursní soud zrušil v exekučním řízení usnesení prvního soudu a uložil mu z úřadu náhradu útrat rekursu podle § 51, druhý odstavec, c. ř. s., ježto se první soudce v napadeném usnesení neřídil právním názorem rekursního soudu v dřívějším jeho zrušovacím usnesení.

Nejvyšší soud k rekursu prvního soudce zrušil napadené usnesení rekursního soudu ve výroku o náhradě útrat a vrátil věc rekursnímu soudu, by o útratách těch znovu rozhodl.

Důvody:

Výrok, jímž byla náhrada útrat rekursu povinné strany z úřadu uložena prvnímu soudci, odůvodnil rekursní soud poukazem k ustanovení druhého odstavce § 51 c. ř. s., přehlédnuv, že tento zákonný předpis předpokládá, že bylo zrušeno řízení. V případě, o nějž jde, bylo však rekursním soudem zrušeno jen usnesení okresního soudu v K. ze dne 24. července 1930 a nikoliv též řízení jemu předcházející, takže tu v úvahu nepřichází předpis § 51 c. ř. s., nýbrž ustanovení § 52 c. ř. s. a § 78 ex. ř. (Srovnej Neumannův komentář k c. ř. s., vyd. z r. 1927, str. 557). Bylo proto napadený výrok k rekursu soudce jím postiženého (viz rozhodnutí čis. 4973 sb. n. s.) zrušiti.

Čís. 10305.

Zrušení spoluvlastnictví (§ 830 obč. zák.).

Stačí žalobní prosba, by žalovaný byl uznán povinným svoliti ke zrušení spoluvlastnictví a dovoliti, by byla nemovitost prodána soudní dražbou.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1930, Rv I 1767/29).

Žalobce domáhal se na své manželce, by byla uznána povinnou svoliti ke zrušení spoluvlastnictví k domu a dovoliti, by dům byl prodán veřejnou dražbou. Žalovaná namítla, že zrušení spoluvlastnictví bylo by jí na